μάλιστα τό εἶπα καὶ τῆς μαμᾶς, μόλις ἔφτασα στὸ σπίτι.

Ὁ Θωμᾶς ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, μὰ ἡ Ἰουλία, χωρὶς νὰ τὸν ἀποψη καθόλου ἐξακολούθησε :

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, εἶσθε καπός. Κάμετέ μου ὅμως δυὸ βόλτες βάλς καὶ τότε βλέπουμε ἂν θὰ σᾶς συγχωρήσω γιὰ τὶς ψευτιές σας.

Ἀπὸ τὸ γλυκὸ καὶ ζεστὸ σφίξιμό της, ἀπὸ τὶς τρυφερὲς ματιές της. ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ ἐφώτιζε τὸ πρόσωπό της, ὁ Θωμᾶς κατάλαβε ὅτι ὄχι μονάχα τὸν συγχωροῦσε, παρὰ ὅτι ἦταν εὐτυχισμένη, ποὺ τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν βαστοῦσε στὴν ἀγκαλιά της.

Μετὰ δυὸ ὧρες ὁ Θωμᾶς εἶχε ἀποσυρθῆσει σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ συλλογίζονταν ὅλα ὅσα τοῦ εἶχαν συμβεῖ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ξαφνικὰ ἡ κυρία Μερσιέ, περνῶντας πλάγι του τὸν ἐχτύπησε ἐλαφρὰ μὲ τὴ βεντάγια της στὴν πλάτη καὶ τοῦπαμε νόημα νὰ τὴν ἀπολουθήση.

— Θὰ γυρτάσουμε λοιπὸν ἀπόψε τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου ; εἶπε ἡ κ. Μερσιέ, ὅταν βρέθηκαν μόνοι.

— Δηλαδή ; τραύλισε ὁ νέος.

— Εἶσθε καπός.

— Μὰ σᾶς βεβαιῶ...

— Οὔτε λέξη. Ἡ Ἰουλία σᾶς συνήντησε στὸ δρόμο προχθὲς τὴν Τετάρτη. Γιατὶ λοιπὸν δὲ μᾶς ἤρθατε οὔτε τὴν πρώτη, οὔτε τὴ δεύτερη Τετάρτη, οὔτε τὸ Σάββατο ;

— Γιατὶ δὲ μπόρεσα.

— Γιατὶ δὲν ἠθελήσατε. Μὴν εἰπῆτε τίποτα, τὰ ξέρω ὅλα.

— Πῶς ὅλα ; ρώτησε ὁ Θωμᾶς κατάπληκτος.

— Ναί, ὅλα, ὅλα. Ἔχω φιλενάδες καὶ μοῦ τὰ λένε. Καὶ ἡ κυρία Μερσιὲ πλησιάζοντας στὸ αὐτὶ τοῦ νέου, τοῦ ψιθύρισε :

— Λοιπὸν σᾶς ἀρέσει ἡ Ἰουλία ;

— Μά, κυρία...

— Μὴν εἰπῆτε «ὄχι», γιατὶ ξέρω πως σᾶς ἀρέσει.

— Εἶνε πολὺ ὡραία, ψιθύρισε ὁ Θωμᾶς.

— Καὶ σεῖς βέβαια θὰ τό καταλαβατε ὅτι δὲν τῆς εἶσθε πολὺ ...ἀντιπαθητικός.

Ὁ Θωμᾶς μιὰ κοκκίνιζε, μιὰ κιτρίνιζε. Δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῆ.

— Τί πρέπει νὰ γίνη λοιπόν ; ρώτησε ἡ κυρία Μερσιέ. Γιὰ σκεφθῆτε καὶ σεῖς.

— Μὰ κυρία, τῆς εἶπε δειλὰ ὁ Θωμᾶς, κ' ἔσεῖς κατα ταλαβαίνετε πῶς εἶνε ἀδύνατο...

— Μπᾶ !

— Μὰ ξέρετε τὴ θέση μου ;

— Αὐτὸ εἴπατε καὶ στὴ θεία σας. Ἡ Ἰουλία εἶνε πολὺ πλουσία, ἔ ;

— Ἀλλά, κυρία, ὁ κύριος Μερσιέ...

— Αὐτὸς ἄμα τὸ ἔμαθε, εἶπε πῶς εἶστε... Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴ σᾶς πῶ τί εἶπε. Προτιμῶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ παραγγελία γιὰ τὴ θεία σας.

— Τί ;

— Νὰ τῆς πῆτε νὰ ἑτοιμάση τὸ φόρεμά της τὸ λιλά.

Ἡ κυρία Μερσιὲ σηκώθηκε κ' ἔφυγε.

Ὁ Θωμᾶς ἀπόμεινε σὰν ἀποβλακωμένος. Μὰ ἀπὸ ἕνα χαμόγελό του ἡ Ἰουλία κατάλαβε τί ἔλεγαν μυστικὰ μὲ τὴ μητέρα της.

Ἡ θειὰ - Κατίνα λίγο ἔλειψε νὰ πάθη ἀποπληξία ὅταν τὸ πρωῒ στὶς πέντε πῆγε ὁ Θωμᾶς καὶ τῆς εἶπε νὰ ἑτοιμάση τὸ φόρεμά της τὸ λιλά.

Πὼλ Μπονὲμ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ φορὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεγέντων βουλευτῶν ἦταν κ' ὁ μακαρίτης Τάκης ἀπὸ τὴν Καλαμπάκα.

Ὁ Τάκης ἦταν ἕνας ἁπλοῦς καὶ ἀγαθὸς χωρικός, ὄχι καὶ πολὺ ἐγγράμματος, γ' αὐτὸ δὲ καὶ ἀφελὴς στὶς ἐκφράσεις του.

Μιὰ φορὰ τοῦ ριχτῆκαν καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως στὴ Βουλή, κατηγοροῦντες τὸν Τάκη, ὅτι ὑπέθαλπε λῃστάς, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά.

Τὸν Τάκη στὴν συζήτηση, τὸν ὑποστήριζαν καὶ μερικοὶ Θεσσαλοὶ βουλευταί, διαμαρτυρόμενοι γιὰ τὴ συκοφαντία, ἀπὸ τῆς ἕδρας των καὶ ἰδίως ὁ κ. Φίλιος, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ὁ ὁποῖος κατὰ σύμπτωσιν ἐκαθόταν στὸ πίσω ἀπὸ τὸν Τάκη πάθισμα.

Σὰν ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ μιλήση καὶ ὁ Τάκης, ἐσηκώθηκε ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Φίλιου κ' ἄρχισε ἔτσι τὴν ἀντίκρουση :

— Καθὼς σᾶς ἐβεβαίωσε καὶ ὁ ἀξιότιμος... *ὀπίσθιός μου*... (ὁ ὀπίσω του, δηλαδή, καθήμενος) !...

Ἡ Βουλὴ πνιγεῖσα στὰ γέλια, ἐθεώρησε λῆξαν τὸ ζήτημα αὐτό.

***

Ὁ πρώην ὑπουργὸς καὶ πολιτευτὴς κ. Φίλανδρος, χρημάτισε, γιὰ κάμποσο καιρό, συντάκτης στὴν «Ἀκρόπολι».

Ὁ κ. Φίλανδρος ὅμως δὲν ἤξερε τὸ ἀκροπολιὸ ἔθιμο... νὰ μὴ πληρώνωνται οἱ συντάκτες. Κ' ἐφοῦ περίμενε δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες, ἀποφάσισε νὰ παρουσιασθῆ στὸν κ. Γαβριηλίδη.

— Κύριε Διευθυντά, εἶμαι ἄρρωστος, διατάξτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσουν λίγα χρήματα γιὰ νὰ φάω.

— Ὅποιος εἶνε ἄρρωστος δὲν τρώει ...Κάνει δίαιτα !

Ὁ Συλλέκτης

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς

Ὁ διάσημος Γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Ζὰρζ ντὲ Πόρτο-Ρίς, δεηγεῖτο κάποτε ὅτι συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μεγάλο Ρενὰν σ' ἕνα πανδοχεῖο τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Πόρτο-Ρὶς δὲν ἦταν ἀκόμη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὄχι μόνον ἀκαδημαϊκὸς, ἀλλὰ οὔτε κἂν δραματικὸς συγγραφεύς. Ἡ μόνη του φιλολογικὴ παραγωγὴ ἦσαν μερικοὶ στίχοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ξεχασθεῖ πειὰ σήμερα. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἔχη μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του.

Γι' αὐτὸ, ὅταν ὁ Ρενὰν, στὸν ὁποῖο ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῆ, τὸν ἐρώτησε πατριά :

— Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε ;

Ὁ Πόρτο-Ρὶς τοῦ ἀπάντησε περήφανα :

— Δὲν ἀπέκτησα ἀκόμα ὄνομα...

Μπρινετιὲρ καὶ Ρενὰν

Ἕνας ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Γάλλους ὑπουργοὺς ἔχει στὴν βιβλιοθήκη του ἐν' ἀντίτυπο τῆς «Καταγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ» τοῦ Ρενάν, τὸ ὁποῖο εἶνε γεμάτο στὰ περιθώριά του ἀπὸ ἰδιόχειρες σημειώσεις τοῦ περιφήμου Γάλλου κριτικοῦ Μπρινετιέρ. Στὶς σημειώσεις του αὐτὲς ὁ Μπρινετιὲρ εἶνε αὐστηρότατος καὶ δὲν χαρίζει διόλου κάστανα στὸ συγγραφέα τῆς «Ζωῆς τοῦ Χριστοῦ». Ἰδοὺ ἔξαφνα τί γράφει στὸ περιθώριο τοῦ μερους ἐκείνου τοῦ βιβλίου, στὸ ὁποῖο ὁ Ρενὰν ἀσχολεῖται μὲ τὸ Μάρκο Αὐρήλιο : *«Τελείωσα τὸ διάβασμά του στὶς 15 Ἰουνίου 1905. Μὰ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ κουράστηκα πολὺ καὶ κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες, ἐξ αἰτίας : 1ον τοῦ ὄγκου τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ περιορισθῆ κάλλιστα σὲ τρεῖς-τέσσερους τόμους τὸ πολύ, 2ον τῆς μακρολογίας τοῦ ὕφους, τὸ ὁποῖο, ἂν τὸ προσέξη κανεῖς, θὰ δῆ ὅτι εἶνε ψεύτικο καὶ φτιαχτό, 3ον τῆς μονοτονίας τοῦ γραψίματος ποὺ σὲ κάνει πολλὲς φορὲς νὰ κλείσης καὶ νὰ πετάξης τὸ βιβλίο, 4ον τῆς ἀσαφείας τῆς συνθέσεως ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ χρονολογικὴ ἑνότητα, καὶ 5ον τῆς προσπαθείας ποὺ κάνει ὁ συγγραφεὺς γιὰ νὰ φιλοσοφήση...»*

Ὁ Βερλαὶν

Δυστυχισμένε Ρενάν ! Οὔτε συνεργάτης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς σελίδος τῶν «Κάρτ-Ποστάλ» νὰ ἤσουνα δὲν θὰ σοῦ γράφανε τέτοια πράγματα !...

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Βερλαὶν

Ἡ τελευταία σπιτονοικοκυρὰ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ μὰ καὶ δυστυχισμένου ἀνθρώπου Πὼλ Βερλαὶν, ἐπανελαμβανε πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα κύκλο γαλλολογοτεχνῶν, τὰ λόγια ποὺ ἔλεγε ὁ ἔνδοξος ἐνοικιαστής της ξεψυχώντας.

Ὁ Βερλαὶν, μόλις ἄρχισε νὰ νοιάθη τὸν ἑαυτό του ἄσχημα, παράγγειλε στὸν ἀγαπημένο του φίλο καὶ συμπαθέστατο ποιητὴ Φρανσουὰ Κοππὲ νὰ πάη νὰ τὸν ἰδῆ. Μὰ εἴτε γιατὶ δὲν ἔλαβε τὴν εἰδοποίησή του, εἴτε γιατὶ εἶχε δουλειά, ὁ Κοππὲ ἀργοῦσε νὰ φτάση.

Ὁ Βερλαὶν, μὴ βλέποντας τον νἄρχεται, ἀνυπομονοῦσε καὶ λυπόταν ἐξαιρετικά. Στὸ τέλος, ὅταν ἡ κατάστασίς του εἶταν πειὰ ἀπελπιστική, τὸν ἔπιασε τὸ παράπονο γιὰ τὴν ἀδιαφορία (ὅπως ἐνόμιζε) τοῦ φίλου του καὶ εἶπε σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐπεριστοίχιζαν :

— Μὰ γιατὶ δὲν ἔρχεται... Ἐγὼ ὡστόσο τοῦ εἶχα δανείσει κάποτε τὸ φράκο μου γιὰ νὰ πάει σ' ἕνα χορό...

Ὁ Πεταὶν καὶ ἡ σπιτονοικοκυρά του

Ὁ ἔνδοξος Γάλλος στρατάρχης Πεταὶν εἶχε πάει τὶς ἄλλες νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, στὴ φρουρὰ τῆς ὁποίας ὑπηρετοῦσε ὅταν ἀκόμα ἦταν νεαρὸς ὑπολοχαγός.

Ὅταν ἐπῆγε στὸ πανδοχεῖο τῆς κωμοπόλεως, ἀνεγνώρισε ἐκεῖ τὴν ἄλλοτε κομψὴ καὶ χαριτωμένη ἰδιοκτήτριά του, ἡ ὁποία τώρα εἶχε γίνει μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα ὡς ἐκεῖ πανω. Ἐκείνη δὲν τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Εἶμαι ὁ Πεταὶν, τῆς εἶπε μὲ ἀπλότητα ὁ νικητὴς τοῦ Μάρνη, ὁ παληὸς φίλος τοῦ Χ...

Ὁ Χ... ἦταν πρόσωπο περίφημο ἄλλοτε στὸν τόπο γιὰ τὶς ἐρωτικές του κατακτήσεις ἡ ὁποῖες δὲν εἶχαν λησμονηθεῖ ἀκόμα :

— Ὁ ὑπολοχαγικὸς Πεταὶν ; εἶπε ἡ ξενοδόχισσα. Ἄ, θυμᾶμαι τώρα... Πῶς πέρασαν τὰ χρόνια !... Γεράσαμε πειά... Ἐγίνατε τοὐλάχιστο σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα λοχαγός ;...

Καὶ ἔπειτα σοῦ λένε πῶς ἡ δόξα κάνει πασίγνωστο ἕναν ἄνθρωπο...

Τὰ ἀνέκδοτα αὐτὰ δημοσιεύουνται γιὰ πρώτη φορά...

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ φιλαυτία μοιάζει μὲ τὸν κιβδηλοποιό, ὁ ὁποῖος παίρνει γιὰ γνήσια τὰ κίβδηλα νομίσματα ποὺ κατασκεύασε ὁ ἴδιος !

***

Ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπομείνη τὰ πάντα, μπορεῖ καὶ τὰ πάντα νὰ τολμήση.

***

Ἐκεῖνος ποὺ λέει ἕνα ψέμμα πρέπει νὰ ἐπινοήση χίλια ἄλλα ψέμματα γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὸ πρῶτο.